

Arrest

nr. 223 843 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 november 2010 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 27 december 2010 ontvankelijk verklaard, maar op 2 oktober 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ongegrond verklaard.

1.2. Op 14 november 2018 dient verzoekster een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en

Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 7 februari 2019 de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Eveneens op 7 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*“De mevrouw,
Naam + voornaam: [S.K.]
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“A. ALGEMEEN: DE GEZONDHEIDSTOESTAND VAN VERZOEKSTER

1. Verzoekster beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de stukken in het administratief dossier, in het bijzonder de medische documenten die werden overgemaakt bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 14 november 2018.

Zij heeft te kampen met zowel een depressieve stoornis als een posttraumatische stressstoornis (zie punt A en B van het standaard medisch getuigschrift dat werd gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 14 november 2018).

Kenmerkend aan een posttraumatische stressstoornis is dat traumatische ervaringen ongewild, op diverse manieren of momenten, weer worden opgeroepen. Dit gaat gepaard met intense angst of paniek, het trauma wordt als het ware opnieuw beleefd. Daarom zal iemand met PTSS de gevoelens, gedachten en/of situaties die herbelevingen kunnen oproepen proberen te vermijden. Mensen die een trauma hebben meegemaakt kunnen regelmatig naast de PTSS klachten ook andere klachten ontwikkelen. PTSS komt regelmatig samen voor met een depressie of kan een depressie veroorzaken. Angststoornissen waaronder bijvoorbeeld paniekstoornissen komen veel voor. Andere mensen ontwikkelen meer lichamelijke klachten, waaronder stijfheid in spieren, spierpijnen, hoofdpijn en vermoeidheid.

Verzoekster werd tevens gediagnosticeerd met een depressieve stoornis.

Deze klachten kennen een lange voorgeschiedenis. Zij wordt sedert 2011 reeds psychotherapeutisch opgevolgd door mevr. [V.E.]. Zij werd eveneens psychiatrisch begeleid.

Omwille van de gestelde diagnose, wordt door verzoekster zowel medicatie genomen als een behandeling gevolgd. Zij neemt momenteel Mirtazapine. Dit is een geneesmiddel uit de groep van tetracyclische antidepressiva. Het wordt ook toegepast voor de behandeling van slapeloosheid (niet geregistreerd gebruik). Daarnaast wordt zij ambulante begeleid door mevr. Van Eyken (zie punt C van het standaard medisch getuigschrift).

Zowel de medicatie als de behandeling zijn voor onbepaalde duur voorzien.

Beide zijn ook nodig. Dit wordt weerspiegeld onder punt D van het standaard medisch getuigschrift. Er wordt vermeld dat verzoekster een ernstige toename kan verkrijgen van haar depressieve klachten en dat er sprake is van een verhoging van het risico op suicide.

Enkel als de medicatie en behandeling kan worden opgevolgd, is er een verbetering mogelijk op zowel sociaal als maatschappelijk vlak. Er kan dan sprake zijn van een verminderde ernst van de depressieve klachten en de klachten die gepaard gaan met een posttraumatisch stresssyndroom (zie punt E van het standaard medisch getuigschrift).

Door de behandelend arts wordt daarom geadviseerd om het lopende therapeutisch traject verder te volgen (zie punt F van het standaard medisch getuigschrift).

B. DE “GEZONDHEIDSTOESTAND VAN DE BETROKKEN ONDERDAAN VAN HET DERDE LAND” WERD NIET IN REKENING GEBRACHT BIJ HET NEMEN VAN DE BESLISSING TOT VERWIJDERING

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt duidelijk: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Bij het nemen van de bestreden beslissing wordt de gezondheidstoestand van verzoekster echter niet in overweging genomen.

In de bestreden beslissing van 7 februari 2019 beperkt de gemachtigde zich tot te stellen dat: “betrokkene niet in bezit van een geldig visum”. De enige aandacht wordt dus gevestigd op de vraag of verzoekster, al dan niet, over een geldig visum beschikt.

De bestreden beslissing bevat geen enkele indicatie dat de gemachtigde heeft rekening bij het nemen van de verwijderingsbeslissing heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster.

Nochtans is de verzoekende partij bekend met deze feitelijke situatie en dient de gemachtigde deze situatie te overwegen, alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

3. In navolging van het bovenstaande, wijst de verzoekende partij erop dat de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet kan worden gelijkgesteld met het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Beide zijn duidelijk verschillend. Waarbij in het ene geval wordt afgetoetst of verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, wordt bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de (dwingende) verplichting opgelegd aan de verzoekende partij om het land te verlaten.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bevat dan ook een duidelijke verplichting voor de gemachtigde om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Hierbij wordt overigens niet verwezen naar de criteria van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De toetsing onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet is veel ruimer, aangezien “de gezondheidstoestand” in rekening moet worden gebracht. Het is dan ook aan de gemachtigde om aan te tonen dat deze gezondheidstoestand in rekenschap werd genomen.

In de bestreden beslissing van 7 februari 2019 beperkt de gemachtigde zich echter tot te stellen dat: “betrokkene niet in bezit van een geldig visum”. De enige aandacht wordt dus gevestigd op de vraag of verzoekster, al dan niet, over een geldig visum beschikt.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij wijst tevens op de schending van de formele motiveringsverplichting, aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing op geen enkele wijze kenbaar maakt hoe de gezondheidstoestand van verzoekster werd in rekening gebracht alvorens de verwijderingsbeslissing werd genomen (temeer omdat de “gezondheidstoestand” in rekening moet worden gebracht, hetgeen dus niet valt te vereenzelvigen met de criteria onder artikel 9ter Vreemdelingenwet).

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(zie: I. OPDEBEECK, *Bestuursrecht*, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in welke mate de gezondheidstoestand van verzoekster werd overwogen alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.1.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat een administratieve beslissing, die uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, in haar motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt er uiteengezet dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre verzoekster betoogt dat in het door haar bestreden bevel had moeten worden gemotiveerd inzake haar gezondheidstoestand, wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet oplegt om in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling op te nemen (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Verzoekster is verder in geen geval ernstig waar zij voorhoudt dat haar op geen enkele wijze kenbaar wordt gemaakt hoe haar gezondheidstoestand in rekening is gebracht voor het nemen van de verwijderingsmaatregel. Verweerder wachtte immers met het nemen van de bestreden beslissing tot nadat hij voorafgaandelijk had vastgesteld dat verzoeksters tweede aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk diende te worden verklaard. Dit omdat geen nieuwe elementen werden ingeroepen in vergelijking met de eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoekster reeds indiende en die reeds ten gronde werd beoordeeld. Verzoekster geeft zelf aan dat deze beslissing haar samen met de bestreden beslissing ter kennis is gebracht. Zij kan in deze omstandigheden niet dienstig voorhouden geen kennis te hebben gekregen van de redenen waarom volgens het bestuur haar gezondheidsproblemen geen verder verblijf in België rechtvaardigen en deze een terugkeer naar haar land van herkomst niet in de weg staan. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Verzoekster duidt ook niet concreet welke verdere overwegingen zij nog verwachtte te lezen, zonder dewelke zij niet op nuttige wijze in rechte voor haar belangen zou kunnen opkomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.1.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel een individueel onderzoek noodzakelijk is zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur hierbij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of

bestrafingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaald gezondheidsprobleem. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht dat het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of tegen een terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

In casu stelt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoekster op 3 november 2010 een eerste aanvraag indiende om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 27 december 2010 ontvankelijk verklaard, maar op 2 oktober 2013 ongegrond verklaard. Hiertoe werd besloten omdat verzoekster kan reizen en de voor haar aandoening vereiste medische zorgen voor haar ook beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst. Verzoekster diende vervolgens op 14 november 2018 een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 7 februari 2019 onontvankelijk verklaard, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en omdat ter ondersteuning van deze aanvraag geen nieuwe elementen werden ingeroepen in vergelijking met de vorige aanvraag. Verzoekster geeft zelf aan van deze laatste beslissing in kennis te zijn gesteld, samen met de bestreden beslissing.

Dit alles impliceert dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster, meer bepaald met haar gezondheidstoestand, alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dit voorschrijft, en dat verzoekster op de hoogte is van de motieven die verweerder ertoe hebben gebracht de aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen af te wijzen.

Waar verzoekster betoogt dat een beslissing tot verwijdering van het grondgebied aan andere criteria wordt getoetst dan een beslissing tot het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en beide niet inwisselbaar zijn, stelt de Raad vast dat verzoekster hiermee niet aannemelijk maakt dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met haar gezondheidstoestand vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Zoals reeds werd geduïd, vindt de verplichting om rekening te houden met de gezondheidstoestand bovendien haar weerklink in artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Verzoekster verbindt zelf de door haar ingeroepen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook met een schending van artikel 3 van het EVRM.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan dit van artikel 3 van het EVRM (RvS 9 september 2015, nr. 232.141) en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een autonome nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073). Er moet echter worden aangenomen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet minstens die situaties omvat waarin het absolute verbod van artikel 3 van het EVRM in het gedrang komt.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat in casu het verrichte onderzoek van haar gezondheidsproblemen in het kader van de door haar ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet volstond opdat de door haar ingeroepen

gezondheidsproblemen op voldoende wijze in rekening werden gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing. Er werd hierbij immers reeds vastgesteld dat deze verzoeksters verdere aanwezigheid in België niet rechtvaardigen en deze een terugkeer naar haar herkomstland niet in de weg staan, nu verzoekster kan reizen en zij voor haar aandoening ook toegang heeft tot adequate medische zorgen in haar herkomstland. Verzoekster duidt niet op welke wijze haar gezondheidsproblemen alsnog het nemen van de bestreden beslissing in de weg konden staan.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Er blijkt niet dat enig door haar aangebracht element ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het EHRM kunnen socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding geven tot een non-refoulementverplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. In het kader van de ongegrondheidsbeslissing van 2 oktober 2013 heeft een arts-adviseur vastgesteld dat verzoekster kan reizen en dat een adequate behandeling voor haar ziekte beschikbaar en toegankelijk is voor haar in het land van herkomst. Deze beslissing is thans definitief voorhanden in het rechtsverkeer. In een op dezelfde dag als de bestreden beslissing genomen beslissing inzake de tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd verder vastgesteld dat verzoekster in deze aanvraag in wezen geen nieuwe elementen heeft ingeroepen in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde grond die leidde tot voormelde beslissing van 2 oktober 2013. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.1.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij licht het middel toe als volgt:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de gekende feiten in het administratief dossier. Verzoekster is sinds 14 januari 2010 woonachtig in België. Verzoekster werd voorheen tevens in het bezit gesteld van een legaal verblijf. Zij diende een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 1 november 2010. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 27 december 2010. Uiteindelijk wordt deze aanvraag afgewezen als ongegrond op 1 februari 2013, nadat verzoekster meer dan twee jaar een legaal verblijf had.

Gedurende haar verblijf heeft verzoekster een belangrijk privéleven tot stand gebracht, hetgeen door haar werd aangehaald in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is momenteel nog lopende.

Verzoekster is, ondanks haar medische problematiek, als één van de meest actieve leden verbonden aan de vereniging NUARD in Antwerpen (de Armeense Culturele Liefdadigheidsunie Vereniging). Verzoekster neemt steeds deel aan de activiteiten van de vereniging en biedt haar hulp aan de organisatoren ervan aan. Ze wordt omschreven als iemand die erg sociaal is en geliefd is bij iedereen. Verder in de verklaring wordt ook aangegeven dat verzoekster erg behulpzaam is en goed geïntegreerd (zie de stukken die werden gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

De voorzitter stelt dat verzoekster haar verblijfssituatie in orde wil brengen zodat zij zich op een volledige en waardevolle manier lid kan voelen van hun vereniging. De voorzitter bevestigt dat verzoekster graag wil werken en een bijdrage wil leveren voor zowel de staat als haar medemens.

Verzoekster verwijst ook naar de getuigenverklaring van mevr. [B.V.G.]. Zij getuigt dat ze verzoekster doorheen de jaren goed heeft leren kennen en dat zij een vriendin is geworden. De bewoordingen die de voorzitter van NUARD gebruikt, worden door haar bevestigd. Zij getuigt dat verzoekster erg bezorgd is om haar medemensen en dat zij erg behulpzaam is. Zij bevestigt overigens ook dat verzoekster de Nederlandse taal reeds goed machtig is.

De getuigenverklaringen geven tevens weer dat verzoekster zich heeft geworteld in de samenleving waar zij sinds 2010 deel van uitmaakt. Verzoekster spreekt goed Nederlands, waardoor haar aanpassing makkelijk verliep. Het spreken van één van de landstalen vergemakkelijkte in het bijzonder haar integratie.

Verzoekster benadrukt dat zij werkwilgig is. Indien zij hiertoe de mogelijkheid verkrijgt, wenst zij dit ten volle te bewijzen (bv. via een verblijf gekoppeld aan voorwaarden).

In tegenstelling tot haar binding met België, heeft verzoekster stelselmatig haar binding met Armenië verloren. Er kan inderdaad gesteld worden dat verzoekster een langdurige periode van haar leven in Armenië verbleef, maar deze periode nam een einde negen jaar geleden. Haar meest recente ontwikkeling in haar leven speelde zich af in België. Het is deze ontwikkeling die op de voorgrond staat.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen enkele belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

4. De verzoekende partij wijst tevens op de schending van de formele motiveringsverplichting, aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing op geen enkele wijze kenbaar maakt hoe het privéleven, zoals hierboven weergegeven, in overweging werd genomen alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;*
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in welke mate de gezondheidstoestand van verzoekster werd overwogen alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM."

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt allereerst verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

In zoverre verzoekster in de bestreden beslissing nog een motivering verwachtte omtrent de door haar in een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingeroepen elementen van een privéleven, stelt de Raad vast dat een dergelijke aanvraag niet voorhanden was in het administratief dossier op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Deze aanvraag werd, zoals de regelgeving voorschrijft, ingediend bij de burgemeester van de stad Antwerpen en door deze laatste pas op 21 februari 2019 overgemaakt aan verweerder. Er blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing reeds kon of diende te motiveren omtrent de elementen van een privéleven ingeroepen in een hem op dat ogenblik nog niet gekende verblijfsaanvraag.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt andermaal niet.

Er blijkt ook niet dat artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich een verplichting tot formele motivering inzake het privéleven inhoudt (zie verdere bespreking).

2.2.3. Het Hof van Cassatie heeft duidelijk bepaald dat noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch enige andere wettelijke bepaling de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verbiedt, enkel omdat de vreemdeling in illegaal verblijf bij de burgemeester van zijn verblijfplaats een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het aanvragen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan enkel een omstandigheid zijn waarmee verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening diende te houden, voor zover de burgemeester deze effectief heeft overgemaakt aan verweerder. Dit overmaken vindt niet

noodzakelijk onmiddellijk plaats, waar de behandeling van de aanvraag kan botsen op, bijvoorbeeld, een gebrek aan betaling van een eventuele taks voorzien in een gemeentereglement of op problemen die een wijziging van verblijfplaats kunnen veroorzaken voor de dienst bevoegd voor het onderzoek. Verweerder kan niet worden tegengeworpen geen rekening te hebben gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hem niet werd overgemaakt door de burgemeester bij wie deze is ingediend (Cass. 27 juli 2010, P.10.1206.F).

2.2.4. Wat betreft de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte verplichting om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, volstaat een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel om te stellen dat verzoeksters gezondheidssituatie in rekening is gebracht. Verzoekster geeft verder niet aan dat zij in België een gezins- of familieleven heeft opgebouwd of dat zij hier minderjarige kinderen heeft. Wat het voorgehouden privéleven betreft, merkt de Raad nog op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat het privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden. Bijgevolg blijkt ook niet dat hierover specifiek moest worden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster geeft niet aan in België een gezins- of familieleven te hebben. Zij beroept zich wel op een privéleven. Zij stelt dat zij sinds 14 januari 2010 in België woont en dat haar verblijf gedurende meer dan twee jaar legaal was. Met dit legaal verblijf doelt zij op de periode tussen 27 december 2010, zijnde het ogenblik dat haar eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard, en 2 oktober 2013, zijnde het ogenblik dat deze aanvraag ongegrond werd

verklaard. Zij wijst verder op de door haar in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingeroepen elementen van een privéleven, meer bepaald op twee stukken die zij voegde bij deze aanvraag. Zij stelt een van de actiefste leden te zijn van de vereniging NUARD in Antwerpen, dit is de Armeense Culturele Liefdadigheidsunie Vereniging, en in een verklaring van de voorzitter van deze organisatie te worden omschreven als zeer sociaal, geliefd, erg behulpzaam, goed geïntegreerd en werkbereid. Zij wijst nog op een verklaring van mevrouw B.V.G., haar vriendin, die stelt dat zij erg bezorgd is om haar medemensen en zeer behulpzaam alsook dat zij het Nederlands reeds goed machtig is.

Zoals reeds werd geduid, blijkt niet dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had, of diende te hebben, van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en dus ook niet van de hierin opgenomen gegevens of de hierbij gevoegde stukken. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster dienstig kan aanvoeren dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening is gehouden met een pas voor het eerst in deze aanvraag ingeroepen privéleven.

Met het enkele feit van een verblijf van negen jaar in België bleek nog niet dat verzoekster ook een privéleven in België had ontwikkeld dat onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd, en dat haar verblijf dus steeds precair dan wel illegaal was, zodat ook niet blijkt dat een beschermenswaardig privéleven zonder meer diende te worden aangenomen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een beschermenswaardig privéleven in België dat reeds voorlag bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte niet in rekening is gebracht, of dat hieromtrent ten onrechte geen belangenafweging werd doorgevoerd.

In ieder geval wordt benadrukt dat het verblijf dat verzoekster genoot gedurende haar asielprocedure en gedurende het onderzoek ten gronde van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van precaire aard was en dat verzoekster zich hiervan bewust diende te zijn. Voor het overige was zij in illegaal verblijf. De vaste rechtspraak van het EHRM luidt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens dat verzoekster zich als vrijwilliger inzet voor een Armeense vereniging, dat zij door de voorzitter van deze vereniging en een vriendin als sociaal, geliefd, behulpzaam en goed geïntegreerd wordt aanzien, dat zij reeds behoorlijk Nederlands kan en dat zij graag zou willen werken in België, is niet van aard het bewijs van deze *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* te kunnen leveren.

Verzoekster is geboren en getogen in haar land van herkomst en heeft het grootste gedeelte van haar leven, ook van haar volwassen leven, daar doorgebracht. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij tijdens haar verblijf van minder dan 10 jaar in België al haar banden met Armenië zou hebben verloren. Zij toont niet met concrete argumenten aan dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen die haar verhinderen opnieuw een privéleven op te bouwen in haar land van herkomst. Zij kan eventueel de banden met haar vrienden en kennissen in België onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en er blijkt ook niet dat deze haar eventueel niet kunnen bezoeken in haar herkomstland.

In deze omstandigheden toont verzoekster in geen geval aan dat haar persoonlijke belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemene belang.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de voorliggende omstandigheden niet aangetoond.

Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt (RvS 26 juni 2010, nr. 205.942).

2.2.6. Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS